

Toespraak tijdens de verrijzenisviering van Norbert Vissers

De wijze wordt niet verrast door de dood. Hij is altijd gereed te vertrekken schreef de la Fontaine reeds in één van zijn fabels in de 17de eeuw. Waarom ik precies met deze stelling vertrek? Norbert was een erudiet man, belezen, fijnzinnig, zijn leven rijkelijk overgoten met fijne humor in een omgeving die hem stimuleerde, rijker maakte, die van hem een schoner mens heeft gemaakt. In die visie was Norbert klaar om te vertrekken. Gods wil geschiede, het einde komt nabij en het is goed geweest. Geen nutteloze therapieën meer, maar laat ons nog een en ander regelen, nu het nog kan, in de paar dagen die me resten. EN zo is hij stil en tevreden van ons heen gegaan.

Zoals de geboorte van ieder mens deel uitmaakt van zijn leven, zo is ook de dood daar een onderdeel van. Het is het voorrecht van de menselijke natuur, en leven zonder dat zou niet de moeite van het ontvangen waard zijn. Hoe kunnen we de dood begrijpen, als we niet eens het leven begrijpen?

Ofschoon Norbert er op stond om zijn afscheid van dit leven in alle eenvoud te laten verlopen, in een vrij strakke regie, verdient deze grote man een paar woorden ter afscheid. Maar weet, beste Simone, Bart, Viky en andere familieleden, vrienden en kennissen, het heengaan van Norbert is geen afscheid, maar een nieuwe fase in zijn, uw en ons leven. In den beginne overheerst onbegrip, droefheid en gemis, maar na een paar maanden halen de goede momenten, de vrolijke bijeenkomsten, de verwezenlijkingen van Norbert opnieuw de bovenhand. Droefenis ebt langzaam weg en als je voldoende over en met hem blijft praten, dan komen er opnieuw dagen dat de zon feller schijnt, dat het gras groener is dan het ooit is geweest, dat de dankbaarheid voor het leven van Norbert primeert. Als 82 jarige man heeft hij zeer zeker een rijk gevuld bestaan als erfenis achtergelaten. En het is in deze erfenis dat de schat te ontdekken valt die het leven van Norbert juist zoveel meer waarde en inhoud zal geven. Ik haal hier weer een kleine stukje aan van Jean de la Fontaine die schreef in één van zijn fabels :

LE LABOUREUR ET SES ENFANTS

Travaillez, prenez de la peine :

C'est le fonds (1) qui manque le moins.

Un riche Laboureur(2), sentant sa mort prochaine,

Fit venir ses enfants, leur parla sans témoins.

Gardez-vous, leur dit-il, de vendre l'héritage

Que nous ont laissé nos parents.

Un trésor est caché dedans.

Je ne sais pas l'endroit ; mais un peu de courage

Vous le fera trouver : vous en viendrez à bout.

Remuez votre champ dès qu'on aura fait l'août.

Creusez, fouillez, bêchez, ne laissez nulle place

Où la main ne passe et repasse.

Le Père mort, les fils vous retournent le champ

Deçà, delà, partout ; si bien qu'au bout de l'an
Il en rapporta davantage.
D'argent, point de caché. Mais le Père fut sage
De leur montrer avant sa mort
Que le travail est un trésor .

Het komt er op neer dat de kinderen het erf van de oude gestorven boer beginnen te doorploegen en te bewerken langs alle mogelijke kanten en op alle mogelijke manieren om dan vast te stellen dat ploegen en harken en werken hen uiteindelijk de schat geeft waarover de oude man het had. Norbert heeft me dit ooit zelf eens gegeven uit een oud beduimeld boekje dat hij nog had. Als mensen meer dan 40 jaar mekaar kennen, dan gaat er wel het een en het ander door de harten en de handen en het geweten en de ziel. En dat, best aanwezig, is de kern van de vriendschap die mensen aan mekaar kunnen bieden. Norbert had vriendschap en kennis en wijsheid te koop, was leergierig, standvastig, trouw aan God, vaderland, geschiedenis, zijn gezin en het leven.

Daarom wil ik hem bedanken en samen met hem en u allen deze nieuwe fase uit het bestaan van Norbert inluiden. In deze prachtige basiliek, die hem ook ongetwijfeld heeft geïnspireerd. Kan het frappanter zijn : Norbert die nu ten grave wordt gedragen in de Norbertijnenkerk? Mooi toch.

Ik zou dit kleine eerbetoon aan Norbert willen besluiten met 2 zaken, eerst een stukje poëzie, een afdeling binnen het literaire waar Norbert zo van hield en straks een laatste bede aan u allen :

Hij was een dichter, jazeke.

Een echte dichter.

Hij zei dingen

Waarbij je ging nadenken

En zei ze fijn.

Hij zag dingen

Die jij of ik

Niet konden zien

En zag ze klaar.

Hij had iets met taal.

Beelden verzamelden zich

Rondom hem als vogels,

Sint-Franciscus, dat was hij,

Van de woorden. Woorden ?

Nou en, hij kon ze bijna laten spreken.

En dan nog iets van zijn geliefkoosde dichter Cees Nooteboom:

Het leven, je zou het je moeten kunnen herinneren als een buitenlandse reis

En er met vrienden of vriendinnen over na moeten praten en zeggen

Het was toch wel aardig,

Het leven,

En flarden zien van vrouwen, geheimen en landschappen

En dan tevreden achterover leunen

Maar doden kunnen niet achterover leunen

En ook verder kunnen ze niets.

Als laatste werelds eerbetoon zou ik jullie willen vragen om een hartverwarmend applaus te geven voor hij die nooit in de belangstelling wou staan.

Dank u,

Willy Segers

4 augustus 2015